

Arrest

nr. 289 424 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de ztaatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2021 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij hier hogere studies volgt, namelijk een opleiding verpleegkunde, een knelpuntberoep en dat zij hierin gemakkelijk een tewerkstelling zou vinden. Ter staving hiervan legt ze een verklaring van de onderwijsinstelling voor academiejaar 2019-2020 voor evenals het door behaalde deelcertificaat initiatie verpleegkunde op 30.06.2020. Het gegeven dat zij hogere studies volgt is echter niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat zij deze studies heeft verdergezet aangezien attesten voor de schooljaren 2020-2021, 2021-2022 of 2022-2023 ontbreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld kan worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Suriname; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Jamaica. Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken (<https://jamaica.diplomatie.belgium.be/nl/visum>) duidelijk blijkt dat een persoonlijke verschijning op de ambassade niet nodig is voor inwoners van Suriname en dat een visumaanvraag opgestuurd kan worden via een private koerierdienst. Betrokkene dient zich dan ook niet naar Jamaica te begeven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkele daad of handeling gesteld zou hebben tegen de openbare veiligheid of de openbare orde, dat haar gedrag als voorbeeldig beschouwd dient te worden en dat zij geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij zich nuttig zou wensen te maken voor de samenleving door het kiezen van een studierichting in de zorgsector, dat er sprake zou zijn van een grote sociale bewogenheid, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zou kunnen bijdragen aan de samenleving, dat zij een ruim appartement zou bewonen, dat zij het Nederlands perfect zou beheersen aangezien het haar moedertaal is, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij over een ruime vriendenkring zou beschikken, dat zij actief zou deelnemen aan het culturele leven van haar buurt en van de stad Antwerpen, dat zij ingeschreven zou zijn in de lokale bibliotheek, dat zij regelmatig een fitness zou bezoeken, dat zij in het bezit is van een A(antwerpen)- kaart en van een Webpuntkaart, dat zij

sinds 2017 in België zou verblijven, dat zij zich belangeloos zou inzetten binnen de VZW Kilako als onder meer huiswerkbegeleidster, dat zij hier een volledig autonoom en zelfstandig sociaal leven zou hebben opgebouwd in een immer groeiend sociaal netwerk, dat zij haar buitenlandse diploma's voorlegt evenals haar A(ntwerpen)-kaart, haar basic fit kaart, verschillende foto's, een arbeidsovereenkomst dd. 24.11.2021, haar deelcertificaat dd. 30.06.2020 'initiatie verpleegkunde' en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 12 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw,
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit haar administratief dossier blijkt dat zij een minderjarige dochter heeft die echter niet in België verblijft maar wel in Suriname.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de

wet van 29 juli 1991) alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Het aangevochten Bevel, waartegen beroep, is inhoudelijk uiterst karig gemotiveerd en geeft, op verlei vlak, aanleiding om aan te nemen dat de kwestige beslissing louter, in abstracto werd genomen, zonder ernstig, laat staan grondig, onderzoek van de nochtans eerder door verzoekster in het kader van art. 9bis Vreemdelingenwet ontwikkelende middelen en argumenten. Elk deze argumenten werd nochtans, ten andere, geschraagd en dus passend ondersteund met wel zeer specifieke en inhoudelijk overduidelijke stukken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de Bestuurshandelingen, en artikel 42 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel om de rechtszoekende telkens in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende Administratieve Overheid de kwestie beslissing bleek te hebben genomen, zodat door de bestemming alzo beoordeeld zou kunnen worden of er gebeurlijk aanleiding toe zou kunne bestaan om daartegen een rechtsmiddel (i.v. beroep) in te stellen, over welke subjectief recht men wel degelijk kan beschikken.

Voormelde artikelen verplichten de Overheid, en dus ook verweerster, in de desbetreffende akte steeds de feitelijk en juridische overwegingen op te nemen die aan de in deze genomen beslissing ten grondslag zou hebben gelegen, en zulks bovendien te doen op een afdoende wijze. (cfr. o.m. R.v.St., Nr. 110.071, 6.09.2002 ; R.v.St., nr. 129.466, dd. 19.03.2004 ; R.v.St., nr. 132.710, dd. 21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de Overheid dan ook terdege rekening te houden met alle voorgelegde elementen van het desbetreffende dossier, en zowel deze in feite als deze in rechte. Het is evident dat zulks in casu zeer zeker niet het geval geweest is.

De lastens verzoekster genomen beslissing mist, naast een volwaardige en toereikende motivering, dan ook tevens de rechtens voorgeschreven feitelijke grondslag (m.n. niet op alle elementen werd geantwoord) , en is gebaseerd op hetzij onvoldoende dossierstudie, foutieve interpretatie van de aangereikte elementen, en is manifest onevenredig, zelfs disproportioneel streng. Punt is dat hoegenaamd niet met alle aangereikte punten, feiten en elementen blijkt rekening te zijn gehouden.

Zulks kan alvast niet uit de tekst van de voorliggende beslissing (waartegen beroep) afgeleid worden.

In casu staat dan ook vast dat verwerende partij voor voorliggende, thans aangevochten, beslissing, nam op lichtzinnige, en dus wederrechtelijke, manifest onaanvaardbare wijze.

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg (w.o. over een in het thuisland verblijvende dochter), onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering , resp. stereotiepe, geijkte en/of gestandaardiseerde motivering is, zo wordt door rechtsleer en rechtspraak aangenomen, dan ook niet afdoende. (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesh, 1993, 78, VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T.V.R., 1993/2, 67-71).

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt in eerste instantie op dat artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de situatie waarin een Unieburger of één van zijn familieleden een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden heeft ingediend. *In casu* is er geenszins sprake van een dergelijke verblijfsaanvraag.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zij de verwachting mocht koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de bestreden beslissing, *quod non*, dat de gemachtigde op dit punt in gebreke is gebleven de beslissing afdoende te motiveren en dat een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juiste juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gesteld dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, dat de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd geëvalueerd, dat deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, dat wat het hoger belang van het kind betreft, uit het administratief dossier blijkt dat zij een minderjarige dochter heeft die niet in België maar in Suriname verblijft, dat wat het gezins- en

familieleven betreft, het om een tijdelijke scheiding gaat wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat wat de gezondheidstoestand betreft, er noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek, zodat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wordt nog aangegeven *“Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”* Ook hier is dus voorzien in een motivering zowel in rechte als in feite.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Voor zover de verzoekende partij zou menen dat de bestreden beslissingen vaag, niet ter zake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig, niet-plausibel, stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd zij, toont zij dit geenszins aan. De bestreden beslissingen behandelen nadrukkelijk de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van elementen en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing, doch verduidelijkt niet betreffende welke elementen in de bestreden beslissing geen afweging werd gemaakt, noch waarom de motieven van de bestreden beslissingen niet degelijk zouden zijn.

Verder betoogt de verzoekende partij betreffende het bestreden bevel, dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier, dat zij dit niet gedaan heeft, dat het bevel inhoudelijk uiterst karig gemotiveerd is en aanleiding geeft om aan te nemen dat deze beslissing louter *in abstracto* werd genomen, zonder ernstig, laat staan grondig, onderzoek naar de nochtans eerder door haar in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontwikkelde middelen en argumenten, dat deze argumenten nochtans werden geschraagd en dus passend ondersteund met wel zeer specifieke en inhoudelijke overduidelijke stukken, dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening dient te houden met alle voorgelegde elementen van het dossier, dat dit *in casu* niet het geval is, dat het bestreden bevel, naast een volwaardige en toereikende motivering, ook een rehtens voorgeschreven feitelijke grondslag mist, daar niet op alle elementen werd geantwoord, en dat de beslissing gebaseerd is op onvoldoende dossierstudie, dat het punt is dat niet met alle aangereikte punten, feiten en elementen rekening werd gehouden, dat zulks alvast niet kan afgeleid worden uit de tekst van de voorliggende beslissing, dat uit de motivering, althans het gebrek eraan, onmogelijk kan afgeleid worden of de gemachtigde het ‘bovenvermelde’ zelf heeft onderzocht.

De verzoekende partij gaat er met een dergelijk betoog aan voorbij dat de verwerende partij op dezelfde dag als het nemen van het bestreden bevel overgegaan is tot het beoordelen van de middelen en argumenten door de verzoekende partij ontwikkeld in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch deze aanvraag onontvankelijk heeft verklaard in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft overigens kennis gekregen van de motieven van deze laatstgenoemde beslissing daar zij deze beslissing samen met het bestreden bevel in onderhavig verzoekschrift aanvecht. Nu blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen, toont de verzoekende partij niet aan dat uit het bestreden bevel, dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde als de eerste bestreden beslissing is genomen, nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel

rekening heeft gehouden met de elementen die de verzoekende partij naar voren had gebracht in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

In zoverre het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle (voorgelegde) elementen in het dossier, dat zij dit niet gedaan heeft, dat de beslissing naast een volwaardige en toereikende motivering, ook een rechtens voorgeschreven feitelijke grondslag mist, daar niet op alle elementen werd geantwoord, en dat de beslissing gebaseerd is op onvoldoende dossierstudie, dat het punt is dat niet met alle aangereikte punten, feiten en elementen rekening werd gehouden, dat zulks alvast niet kan afgeleid worden uit de tekst van de voorliggende beslissing, dat uit de motivering, althans het gebrek eraan, onmogelijk kan afgeleid worden of de gemachtigde het 'bovenvermelde' zelf heeft onderzocht, gericht is tegen de bestreden beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken met welke punten, feiten, elementen of stukken in haar aanvraag de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden of omtrent welke punten, feiten, elementen of voorgelegde stavingstukken de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd/geantwoord.

Het louter op algemene wijze stellen dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om de beslissing(en) afdoende te motiveren, volstaat niet om een gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken.

De verzoekende partij toont niet aan dat omtrent enig aspect ten onrechte niet is gemotiveerd of dat de voorziene motiveringen haar onvoldoende toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven die tot de bestreden beslissingen hebben geleid.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Dit wetsartikel voorziet in zijn §1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.7. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing berust op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen. Zij stelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze nam, dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier en dat zij dit niet gedaan heeft. Zij betoogt dat niet op alle elementen werd geantwoord en de beslissing gebaseerd is op een onvoldoende dossierstudie en een foutieve interpretatie van de aangereikte elementen en manifest onevenredig, zelfs disproportioneel streng is, dat het punt is dat hoegenaamd niet met alle aangereikte punten, feiten en elementen blijkt rekening te zijn gehouden, dat uit de motivering – althans het gebrek eraan – onmogelijk kan afgeleid worden of de verwerende partij het 'bovenvermelde' zelf heeft onderzocht, dat dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De verzoekende partij beperkt zich tot een vooral theoretisch betoog.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kan indienen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan met welke door haar aangevoerde

punten, feiten en elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden/geen afweging heeft gemaakt of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins waaruit een onredelijke en manifest foutieve appreciatie van de feiten zou blijken of op welke wijze de eerste bestreden beslissing compleet onevenredig, zelfs disproportioneel streng is.

Ook betreffende het bestreden bevel laat de verzoekende partij na te preciseren met welke feiten of elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden/geen afweging heeft gemaakt of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins waaruit een onredelijke en manifest foutieve appreciatie van de feiten zou blijken of op welke wijze de tweede bestreden beslissing compleet onevenredig, zelfs disproportioneel streng is.

Met haar algemeen betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen op 'lichtzinnige wijze' nam, noch dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op een 'onvoldoende dossierstudie', noch dat deze beslissingen niet correct, minstens onzorgvuldig werden genomen.

Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij nalaat te doen.

2.1.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

2.1.9. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Zelf in de onmogelijke hypothese waarin geoordeeld zou worden dat de lastens verzoekster genomen beslissing adequaat gemotiveerd zou zijn geweest, quod non, wordt voorbij gegaan aan het feit, primo, dat op heden nog geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op basis van dewelke op definitieve en onomkeerbare wijze zou zijn geoordeeld over het recht (althans de weigering) op een verblijfsvergunning, en, secundo, dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin verzoekster zich sedert enige tijd bevindt.

Het lastens verzoekster op 12 juni 2022 betekende en alzo ter kennis gebrachte bevel negeerde en miskende deze nochtans pertinente feitelijke voorgaanden, en dient derhalve vernietigd, minstens integraal hervormd te worden.

Dit betreft immers een inbreuk op de rechtens vereiste feitelijke grondslag van de beslissing ter kennis gebracht door gedaagde.

Ten onrechte oordeelde verwerende partij dat in casu de rechtens vereiste buitengewone omstandigheden niet voorhanden zouden geweest zijn.

Het tegendeel is echter waar.

Hoewel niet (meer) aanwezig op het moment van indiening van het Verzoekschrift ex art. 9bis vreemdelingenwet, is en blijft het hoofddoel van verzoekster wel degelijk de (spoedige) hervatting van haar – noodgedwongen – onderbroken studies als verpleegkundige (als zijnde en erkend knelpuntberoep). Deze onderbreking had alles te maken met financiële redenen en achtergronden.

Ter toekomstige financiering van deze studies had verzoekster, op het moment van de indiening van haar verzoekschrift inderdaad een aanbod van tewerkstelling bekomen (zie bundel), hetwelk zich formaliseerde in de opmaak en ondertekening van een, eveneens aan verweerster voorgelegde, ontwerp-arbeidsovereenkomst voor voltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur.

Zoals reeds eerder uiteen gezet gold deze tewerkstelling, op de eerste plaats om, via een eigen onafhankelijk maandinkomen, bovendien wars van de Belgische belastingbetaler, de nodige fondsen te verzamelen, strekkende voor de financiering van de voorgenomen studie-hervatting.

Uit de voorliggende stukken, en inzonderheid uit de inhoud van de voorliggende beslissing kan genoegzaam blijken dat in casu uitsluitend à charge werd geoordeeld, waarbij verwerende partij zelfs Ultra Petita elementen blijkt te hebben opgezocht en aangereikt, welke niet in het oorspronkelijk verzoekschrift ex art. 9bis Vreemdelingenwet werden opgenomen.

Ook deze Ultra Petita aangereikte elementen, draaiende rond het zogenaamde “Hoger belang van het kind” (sic) zijn naast de kwestie, zelfs beledigend, wel wetende dat uitgerekend verzoekster, moeder zijnde, bij uitsluiting van derden perfect weet en kan inschatten wat het (hoger) belang van de eigen dochter vergt, en hoe dit zich kan verenigen met haar actueel verblijf in België, en met haar vast voornemen om alhier een wettelijke en rechtsgeldige verblijfstitel te verwerven.

Verzoekster maakt zich sterkt dat de redenen en motieven welke ten grondslag lagen van het Verzoekschrift ex art. 9bis Vreemdelingenwet wel degelijk tevens in het lange termijn belang van haar dochter zullen zijn. Dit is inderdaad het geval vermits de voorliggende, aan verzoekster geboden kansen op vlak van studie en tewerkstelling mee het eigen kind ten goede zullen komen, en zulks op structurele en langdurige wijze.”

2.2.2. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij vooreerst dat zelfs in de hypothese dat de bestreden beslissing adequaat gemotiveerd is, voorbij wordt gegaan aan het feit dat op heden nog geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op basis van dewelke op definitieve en onomkeerbare wijze zou zijn geoordeeld over het recht, althans de weigering, op een verblijfsvergunning en aan het feit dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin zij zich sinds enige tijd bevindt, dat het bestreden bevel deze nochtans pertinente feitelijke voorgaanden negeert en dat dit een inbreuk is op de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins toelicht op grond van welke bepaling de verwerende partij niet zou kunnen overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer een negatieve beslissing over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog geen ‘definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing’ is. Dit kan ook geenszins afgeleid worden uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voorts doet het feit dat het niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin de verzoekende partij zich sinds enige tijd bevindt, geenszins afbreuk aan de feitelijke grondslag van het bestreden bevel, namelijk dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel nog de mogelijkheid heeft in beroep te gaan tegen de beslissing betreffende de humanitaire regularisatieaanvraag, doet evenmin afbreuk aan de feitelijke en juridische grondslag van het bestreden bevel. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten “*privilège du préalable*”. De verwerende partij was dan ook geenszins gehouden rekening te houden met het feit dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel nog geen ‘definitieve’ beslissing voorlag op basis van dewelke op definitieve wijze zou zijn geoordeeld over het recht op een verblijfsvergunning en met het feit dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin zij zich sinds enige tijd bevindt. Bovendien dient er nog op gewezen te worden dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing geen invloed heeft op het nemen van een bevel, daar het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zich de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

2.2.3. Daarnaast argumenteert de verzoekende partij, betreffende de opgeworpen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat, hoewel niet meer aanwezig op het moment van de indiening van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, haar hoofddoel wel degelijk de hervatting van haar noodgedwongen onderbroken studies als verpleegkundige – zijnde een erkend knelpuntberoep – is, dat deze onderbreking alles te maken had met financiële redenen en

achtergronden, dat zij, ter toekomstige financiering van deze studies, op het moment van het indienen van haar aanvraag een aanbod van tewerkstelling had bekomen, hetwelk zich formaliseerde in de opmaak en ondertekening van een, eveneens aan de verwerende partij voorgelegde, ontwerp-arbeidsovereenkomst voor voltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur, dat deze tewerkstelling gold, op de eerste plaats om, via een eigen onafhankelijk maandinkomen, bovendien wars van de Belgische belastingbetaler, de nodige fondsen te verzamelen, strekkende voor de financiering van de voorgenomen studie-hervatting.

Betreffende de stelling dat haar hoofddoel wel degelijk de hervatting van haar noodgedwongen onderbroken studies als verpleegkundige – zijnde een erkend knelpuntberoep – is, dat deze onderbreking alles te maken had met financiële redenen en achtergronden, stelt de Raad vooreerst vast dat in de eerste bestreden beslissing geenszins wordt betwist dat het hoofddoel van de verzoekende partij de hervatting van haar studies als verpleegkundige is. Het motief dat volledigheidshalve wordt opgemerkt dat zij niet aantoonde dat zij deze studies heeft verdergezet aangezien de attesten voor de schooljaren 2020-2021, 2021-2022, 2022-2023 ontbreken, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Met voormeld betoog alsook met het vervolg van het betoog dat zij, ter toekomstige financiering van deze studies, op het moment van het indienen van haar aanvraag een aanbod van tewerkstelling had bekomen, hetwelk zich formaliseerde in de opmaak en ondertekening van een, eveneens aan de verwerende partij voorgelegde, ontwerp-arbeidsovereenkomst voor voltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur, dat deze tewerkstelling gold, op de eerste plaats om, via een eigen onafhankelijk maandinkomen, bovendien wars van de Belgische belastingbetaler, de nodige fondsen te verzamelen, strekkende voor de financiering van de voorgenomen studie-hervatting, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven dat het gegeven dat zij hogere studies volgt niet buitengewoon is en niet verantwoordt dat een aanvraag in België wordt ingediend, dat de verzoekende partij op grond van een studentenvisum eventueel naar België kan terugkeren om haar studies hier verder te zetten en dat ook het feit dat zij hier tewerkgesteld kan worden niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar zij geen officiële toestemming heeft kregen om alhier betaalde arbeid te verrichten en dat indien zij hier wenst te werken, zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen.

2.2.4. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat uit de voorliggende stukken, en inzonderheid uit de inhoud van de voorliggende beslissing, genoegzaam kan blijken dat *in casu* uitsluitend à charge werd geoordeeld, waarbij de verwerende partij zelfs *ultra petita* elementen blijkt te hebben opgezocht en aangereikt, welke niet in de oorspronkelijke aanvraag werden opgenomen, dat ook deze *ultra petita* elementen, draaiende rond het zogenaamde ‘hoger belang van het kind’ naast de kwestie zijn, zelfs beledigend, wel wetende dat uitgerekend de verzoekende partij, moeder zijnde, bij uitsluiting van derden, perfect weet en kan inschatten wat het (hoger) belang van haar eigen dochter vergt, en hoe dit zich kan verenigen met haar actueel verblijf in België, en met haar vast voornemen om alhier een wettelijke en rechtsgeldige verblijfstitel te verwerven. De verzoekende partij maakt zich sterk dat de redenen en de motieven welke ten grondslag lagen aan de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk tevens in het lange termijn belang van haar dochter zullen zijn en dat dit het geval is daar de voorliggende, aan haar geboden kansen op vlak van studie en tewerkstelling mee het eigen kind ten goede zullen komen en zulks op structurele en langdurige wijze.

2.2.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de inhoud van de voorliggende beslissing genoegzaam kan blijken dat *in casu* uitsluitend à charge werd geoordeeld, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze door het nemen van de bestreden beslissingen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Bovendien lijkt zij er, wat de eerste bestreden beslissing betreft, aan voorbij te gaan dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor

een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij heeft *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid, met name het onderzoek naar het feit of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zich geenszins opdrong.

De Raad stelt ook nog vast dat de verzoekende partij met haar betoog dat uit de inhoud van de voorliggende beslissing genoegzaam kan blijken dat *in casu* uitsluitend à charge werd geoordeeld, geenszins verduidelijkt met welke elementen bij het nemen van de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.2.6. Voorts wijst de Raad erop dat niet blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld dat het afleveren van een verblijfsvergunning aan de verzoekende partij niet in het belang van haar kind zou zijn. In de aanvraag werden geen elementen aangevoerd die betrekking hebben op het kind van de verzoekende partij. In de eerste bestreden beslissing wordt dan ook niet ingegaan op het hoger belang van het kind. Er blijkt ook niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet *in concreto* aan, dat de verwerende partij bepaalde elementen die niet aangereikt werden in de aanvraag heeft opgezocht en aangereikt, zodat haar betoog in die zin feitelijke grondslag mist, minstens niet dienstig is.

Bij het nemen van een bevel is de verwerende partij er toe gehouden rekening te houden met het hoger belang van het kind. Zij kan hiervoor gebruik maken van de elementen aanwezig in het administratief dossier. Het loutere feit dat dit door de verzoekende partij niet werd aangereikt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk. Voorts gaat de verzoekende partij met haar betoog dat de elementen, draaiende rond het zogenaamde 'hoger belang van het kind' naast de kwestie zijn, zelfs beledigend, wel wetende dat uitgerekend de verzoekende partij, moeder zijnde, bij uitsluiting van derden, perfect weet en kan inschatten wat het (hoger) belang van haar eigen dochter vergt, en hoe dit zich kan verenigen met haar actueel verblijf in België, en met haar vast voornemen om alhier een wettelijke en rechtsgeldige verblijfstitel te verwerven, dat de redenen en de motieven welke ten grondslag liggen aan de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk tevens in het lange termijn belang van haar dochter zullen zijn, dat dit het geval is daar de voorliggende, aan haar geboden kansen op vlak van studie en tewerkstelling mee het eigen kind ten goede zullen komen en zulks op structurele en langdurige wijze, voorbij aan het feit dat in het bestreden bevel geenszins wordt gemotiveerd dat een verblijfsvergunning voor haar niet in het belang van het kind is, doch wel dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een minderjarige dochter heeft die echter niet in België verblijft maar in Suriname. De verzoekende partij maakt met haar betoog dat het hoger belang van haar kind zich kan verenigen met haar actueel verblijf in België en dat haar motieven voor een humanitaire regularisatie in het lange termijn belang van haar dochter zullen zijn, dat dit het geval is daar de voorliggende, aan haar geboden kansen op vlak van studie en tewerkstelling mee het eigen kind ten goede zullen komen en zulks op structurele en langdurige wijze, niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Door louter te stellen dat het belang van het kind zich kan verenigen met een actueel verblijf voor haar in België en dit toe te lichten, toont zij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland ingaat tegen het hoger belang van haar kind, dat zich heden in Suriname bevindt.

2.2.7. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER